

- 1) w obronie własnej oraz w celu odparcia bezpośredniego zamachu na życie innych osób;
- 2) przeciwko napastnikowi, który usiłuje odebrać broń funkcjonariuszowi Służby Ochrony Kolei lub osobie z nim współdziałającej;
- 3) przeciwko napastnikowi, który nie usłucha wezwania do natychmiastowego porzucenia broni lub niebezpiecznego narzędzia, jeżeli zachowanie się napastnika wskazuje na bezpośrednie niebezpieczeństwo użycia przez niego broni lub niebezpiecznego narzędzia;
- 4) w celu odparcia zamachu na obiekty i urządzenia kolejowe, których uszkodzenie lub unieruchomienie wskutek tego zamachu mogłoby spowodować niebezpieczeństwo dla życia podróżnych lub katastrofę kolejową;
- 5) w celu odparcia zamachu na znacznej wartości mienie kolei lub kolei powierzone;
- 6) w celu udaremnienia ucieczki sprawcy zamachu określonego w pkt 1—5 lub innego niebezpiecznego przestępcy.

§ 3. 1. Organy Służby Ochrony Kolei mają prawo użycia broni jako środka ostatecznego, dopuszczalnego tylko wówczas, gdy inne środki wymuszenia posłuchu nie odniosły skutku.

2. Użycie broni nie może mieć na celu pozbawienia życia, lecz unieszkodliwienie sprawcy, przy możliwie jak najmniejszym wyrządzeniu szkody osobie, przeciwko której broń została użyta, a zarazem bez narażenia życia lub zdrowia innych osób.

3. Jeżeli wskutek użycia broni nastąpiło zranienie człowieka, należy niezwłocznie udzielić zranionemu pierwszej pomocy i zapewnić mu opiekę lekarską.

§ 4. 1. Przed użyciem broni należy wezwać do określonego zachowania się, np. do zaniechania napaści, porzucenia broni, i zagrozić jej użyciem wezwaniem „Stój — Służba Ochrony Kolei — stój, bo strzelam”.

2. Jeżeli wezwanie okaże się bezskuteczne, należy oddać strzał ostrzegawczy w górę w celu wymuszenia posłu-

chu, a w razie konwoju pociągu, gdy wezwanie może być niesłyszalne, należy oddać trzy strzały ostrzegawcze w górę.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do przypadków, w których wszelka zwłoka groziłaby niebezpieczeństwem dla życia funkcjonariusza Służby Ochrony Kolei lub innej osoby, bądź też groziłaby powszechnym niebezpieczeństwem dla życia ludzkiego albo dla mienia kolei lub kolei powierzonego o znacznej wartości.

§ 5. 1. O każdym przypadku użycia broni funkcjonariusz Służby Ochrony Kolei obowiązany jest bezzwłocznie zawiadomić swego przełożonego, który ustala, czy użycie broni nastąpiło zgodnie z przepisami.

2. W przypadku użycia broni, w wyniku którego nastąpiła śmierć lub zranienie człowieka, albo gdy użycie broni nastąpiło niezgodnie z obowiązującymi przepisami, przełożony obowiązany jest zawiadomić niezwłocznie właściwą terytorialnie jednostkę Milicji Obywatelskiej lub właściwego prokuratora.

§ 6. Działalność organów Służby Ochrony Kolei sięgać może poza obszar kolejowy w następujących przypadkach:

- 1) w razie bezpośredniego pościgu za osobą, która dopuściła się przestępstwa na obszarze kolejowym;
- 2) w razie konieczności doprowadzenia osoby zatrzymanej na obszarze kolejowym do najbliższego organu Milicji Obywatelskiej lub organów wojskowych;
- 3) w razie konieczności ochrony mienia kolejowego lub kolei powierzonego w czasie transportu poza obszarem kolejowym;
- 4) w razie sprawowania ochrony budynków i obiektów kolejowych lub obiektów Ministerstwa Komunikacji;
- 5) w razie konieczności współdziałania z organami Milicji Obywatelskiej i ochrony granic.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: W. Wicha

234

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 16 września 1961 r.

o zmianie rozporządzenia z dnia 17 marca 1958 r. w sprawie zasad i trybu udzielania zamówień na dostawy, roboty i usługi przez państwowe jednostki handlowe.

Na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 28 grudnia 1957 r. o dostawach, robotach i usługach na rzecz jednostek państwowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 3, poz. 7) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 17 marca 1958 r. w sprawie zasad i trybu udzielania zamówień na dostawy, roboty i usługi przez państwowe jednostki handlowe (Dz. U. z 1958 r. Nr 19, poz. 83 i z 1961 r. Nr 1, poz. 3) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. 1. Zamówienia na dostawy, roboty i usługi powinny być udzielane:

- 1) jednostkom, o których mowa w art. 1 ust. 1 ustawy, wykonującym działalność gospodarczą,
- 2) spółdzielniom,
- 3) organizacjom społecznym, jeżeli wykażą się

posiadaniem zezwolenia Ministra Finansów na prowadzenie działalności gospodarczej — w zakresie objętym tym zezwoleniem,

4) spółkom handlowym, w których organizacja społeczna — na podstawie zezwolenia Ministra Finansów — posiada udział wynoszący ponad 50% kapitału zakładowego.

2. Ponadto, z zastrzeżeniami wynikającymi z § 4, zamówienia na dostawy, roboty i usługi mogą być udzielane:

- 1) rzemieślnikom.
- 2) osobom fizycznym prowadzącym zakłady przemysłowe i usługowe,
- 3) osobom prawnym i spółkom cywilnym (ze spółom produkcyjnym i usługowym) prowadzącym zakłady przemysłowe lub usługowe,
- 4) osobom wykonującym przemysł domowy lub ludowy posiadającym książki zamówień, wy-

dane przez organy administracji przemysłu po porozumieniu z organami administracji handlu przydyków rad narodowych,

- 5) chałupnikom posiadającym książki zamówień, wydane przez organy administracji przydyków rad narodowych w zakresie robót i usług,
 - 6) zrzeszeniom gospodarczym rzemiosła przy cechach,
 - 7) centralom handlowym prywatnego przemysłu,
 - 8) plastynom w zakresie dostaw — zwanym dalej jednostkami gospodarki nieuspołecznionej.
3. Zrzeszeniom gospodarczym rzemiosła przy cechach, o których mowa w ust. 2 pkt 6, mogą być udzielane zamówienia na równi z jednostkami wymienionymi w ust. 1, o ile wartość zamówienia przy dostawach nie przekracza 10.000 zł, a przy robotach i usługach — 30.000 zł.
4. Rzemieślniczym spółdzielniom utworzonym dla celów zaopatrzenia i zbytu mogą być udzielane zamówienia na równi z jednostkami wymienionymi w ust. 1, o ile ich wartość przy dostawach, robotach i usługach nie przekracza 50.000 zł.
5. Udzielanie zamówień jednostkom gospodarki nieuspołecznionej nie wymienionym w ust. 2 oraz państwowym i spółdzielczym sklepom komisowym następuje z zachowaniem przepisów art. 2—5 ustawy.”;
- 2) § 8 otrzymuje brzmienie:
- „§ 8. 1. Udzielenie zamówienia na dostawy, roboty lub usługi jednostkom, o których mowa w § 3 ust. 2, oraz na dostawy jednostkom, o których mowa w § 3 ust. 3, o wartości przekraczającej 25.000 zł może nastąpić jedynie po zebraniu ofert. Również jedynie po zebraniu ofert mogą być udzielane zamówienia na roboty i usługi jednostkom, o których mowa w § 3 ust. 3, oraz na dostawy, roboty i usługi jednostkom, o których mowa w § 3 ust. 4, w razie gdy zamówie-

nie przekracza limity określone w powołanych przepisach.

2. Zbieranie ofert należy przeprowadzać na zasadach ustalonych w § 5 ust. 1 i § 6 rozporządzenia Rady Ministrów.
 3. Oferty należy rozpatrywać komisyjnie. W skład komisji powinien wejść poza przedstawicielem dyrekcji przedsiębiorstwa i pracownikiem specjalistą danej branży również przedstawiciel związku zawodowego.
 4. Zbieranie ofert, o których mowa w ust. 1, nie jest konieczne, jeżeli zamówienie udzielone jest na targach lub wystawach organizowanych przez jednostki gospodarki uspołecznionej.”;
- 3) po § 8 dodaje się § 8a w brzmieniu:
- „§ 8a. 1. Udzielenie zamówienia jednostkom, o których mowa w § 3 ust. 2, 3 i 4, na dostawy, roboty lub usługi o wartości przekraczającej 100.000 zł może nastąpić jedynie na podstawie przetargu, chyba że przeprowadzony przetarg nie dał wyników.
2. Postępowanie przetargowe należy przeprowadzać na zasadach ustalonych w §§ 10 i 12—23 rozporządzenia Rady Ministrów.
 3. Jednostka nadrzędna nad jednostką udzielającą zamówienia może zwolnić ją od przeprowadzenia przetargu w przypadku, gdy konieczne jest natychmiastowe zaspokojenie potrzeb rynku lub gdy z okoliczności faktycznych wynika, że wykonawcą tego zamówienia może być tylko określona jednostka gospodarki nieuspołecznionej.
 4. Przeprowadzenie przetargu nie jest konieczne, jeżeli zamówienie udzielane jest na targach i wystawach organizowanych przez jednostki gospodarki uspołecznionej.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: M. Lesz

235

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 15 września 1961 r.

w sprawie regulaminu zakładów lecznictwa zamkniętego dla nalogowych alkoholików.

Na podstawie art. 12 § 3 ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o zwalczaniu alkoholizmu (Dz. U. Nr 69, poz. 434) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zakładami lecznictwa zamkniętego dla nalogowych alkoholików, zwanymi dalej „zakładami zamkniętymi”, są:

- 1) zakłady leczenia odwykowego oraz
- 2) oddziały lub pododdziały leczenia odwykowego w szpitalach dla nerwowo i psychicznie chorych lub w szpitalach ogólnych.

2. Głównym zadaniem zakładów określonych w ust. 1 pkt 1 jest przeprowadzanie długotrwałego leczenia nalogo-

wych alkoholików, a głównym zadaniem zakładów określonych w ust. 1 pkt 2 — przeprowadzanie obserwacji i krótkotrwałego leczenia.

3. Użyte w rozporządzeniu określenie „kierownik zakładu zamkniętego” oznacza:

- 1) dyrektora w odniesieniu do zakładu określonego w ust. 1 pkt 1,
- 2) dyrektora szpitala, w którego skład wchodzi oddział lub pododdział określony w ust. 1 pkt 2, bądź ordynatora upoważnionego przez tego dyrektora.

4. Użyte w rozporządzeniu określenie „pacjent” oznacza nalogowego alkoholika, co do którego orzeczono zastosowanie przymusowego leczenia w zakładzie zamkniętym.